

KRISTOFER
PAOLINI

U
MORU
ZVEZDA
SNITI

DRUGI TOM

S engleskog preveo

Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

SADRŽAJ

DEO ČETVRTI: FIDELITATIS

Glava I: Nesklad	9
Glava II: Stanica Orsted	34
Glava III: Bekstvo	51
Glava IV: Neminovnost II	94
Exeunt IV	113

DEO PETI: MALIGNITATEM

Glava I: Dolazak	145
Glava II: Neminovnost III	161
Glava III: Integratum	189
Glava IV: Ferro comitant	218
Glava V: Astrorum irae	248
Glava VI: Sub specie aeternitatis	285
Exeunt V	307

DEO ŠESTI: QUIETUS

Glava I: Spoznaja	327
Glava II: Sloga	337
Glava III: Odlazak	353
Exeunt VI	371

DODACI

DODATAK I	
Prostor-vreme i NS putovanja	377
DODATAK II	
Brodске борбе u svemiru	392
DODATAK III	
Rečnik termina	396
DODATAK IV	
Hronologija	421
ZAVRŠNA REČ I ZAHVALNICA	424

DEO ČETVRTI

FIDELITATIS

Nismo mi samo za sebe same rođeni.

– Marko Tulije Ciceron

GLAVA I

NESKLAD

1.

Kira je naglo otvorila oči.

Zašto se probudila? Neka je promena u okruženju uzbunila Mekog Mača, pa je on uzbunio nju. Gotovo neprimetna promena u vazduhu koji je strujao *Volfišom*. Negde u daljini zazujale su mašine. Blago smanjenje inače zagušljive temperature. Nešto.

Uzbunjeno se trgnuvši, bacila je pogled prema dekompresionoj komori. Meduza Itari i dalje je bila tamo gde je i trebalo da bude, obmotana u svojoj tajanstvenoj čauri, jedva vidljiva na prigušenoj crvenoj svetlosti duge brodske noći.

Kira je odahnula od silnog olakšanja. Zaista joj se nije borilo s Meduzom.

„G-Gregoroviču?“, rekla je. Glas joj je zarđao kao stari odvijlač. Nakašljala se i pokušala ponovo, ali brodski mozak ni tada nije odgovorio. Pokušala je s drugačijim pristupom: „Morven, jesi li tu?“

„Jesam, gospođice Navarez“, javila se *Volfišova* veštačka inteligencija.

„Gde smo?“, Kiri se grlo toliko osušilo, da je zazvučala gotovo graktavo. Pokušala je da proguta pljuvačku, mada nije imala vlage u ustima.

„Upravo smo stigli na naše odredište“, reče Morven.

„U Sunčev sistem“, zakrešta Kira.

„Tako je, gospođice Navarez. U Sunčev sistem. *Volfiš* je izašao iz NSP-a pre četiri minuta i dvadeset jedne sekunde. Uobičajene procedure otpočete po dolasku. Kapetan Falkoni i ostatak posade uskoro će se probuditi.“

Uspeli su. Zaista su uspeli. Kira nije ni smela da pomišlja šta je sve moglo da se izdešava otkako su napustili Labud 61 pre šest meseci.

Delovalo joj je gotovo nestvarno da su putovali pola godine. Čuda hibernacije, veštačke ili neke druge.

„Da li nas je iko zvao?“, upitala je.

„Jeste, gospođice Navarez“, odgovorila je Morven, hitro koliko je već mogla. „Četrnaest poruka iz UVK-ovih nadzornih stanica. Objasnila sam im da posada trenutno nije dostupna. Lokalni su organi, međutim, zapeli da otkrijemo sistem iz kojeg dolazimo, kao i našu trenutnu misiju što je pre moguće. Poprilično su iznervirani, gospođice Navarez.“

„Da, da“, progundala je Kira. Falkoni može da se pobrine za UVK čim izađe iz krio-sna. Njemu takve stvari dobro idu. Pored toga, znala je da bi on hteo da im se obrati u ime *Volfiša*.

Osećajući se neprijatno ukočena, počela je da se izvlači iz gnezda od čebadi i mreža koje je napravila sebi blizu dekompresione komore.

Njena šaka.

Njena podlaktica i šaka koje je odsekla na brodu Meduza ponovo su... bile tu. Zapanjena, u potpunoj neverici, Kira je podigla ruku i okrenula je da bi pogledala svaki njen deo, rastvarajući i sklapajući prste.

Nije joj se pričinjavalo. Ruka je bila stvarna. Ne mogavši da poveruje, dodirнула ju je drugom rukom, osećajući kako joj prsti prelaze po drugim prstima. Samo je pet dana prošlo od poslednjeg buđenja, i Meki Mač je za to vreme stvorio savršenu repliku mesa koje je izgubila.

Ili možda nije?

Senka straha iznebuha prože Kirine misli. Duboko udahnuvši, usredsredila se na nadlanicu ne bi li, koristeći se snagom volje, nagnala Mekog Mača da se povuče.

On je to i učinio, a ona je tiho kriknula kada su se obrisi šake povukli u sebe i rastopili poput sladoleda po vrelom letnjem danu. Ustuknula je, i duševno i telesno, i usput izgubila fokus. Meki Mač se odmah vratio na svoje mesto, iznova poprimajući oblik uda koji je izgubila.

Suze joj navreše na oči i Kira je zatreptala, osećajući gorčinu gubitka. „Dođavola”, progundala je, besna na samu sebe. Zašto dopušta da izgubljena ruka toliko utiče na nju? Zamena ruke ili noge zaista nije baš toliko velika stvar.

Ali jeste bila. Ona je bila svoje telo, njeno je telo bilo ona. Nije bilo razdvajanja između uma i materije. Njena je ruka bila deo slike koju je imala o sebi čitavog svog života sve do Bubolova, te se bez nje osećala nepotpuno. U trenutku se ponadala da je ponovo cela, ali ne, nije bilo tako.

Ali, eto, ipak je imala neku šaku, a i to je bilo bolje nego ništa. A činjenica da je Meki Mač uspeo da reprodukuje njen izgubljeni ud bila je razlog za optimizam. Zašto li je to uradio sada, a ne ranije? Zato što je znao da se bliže kraju putovanja? Je li to bila demonstrancija saradnje kojoj je pokušavala da ga nauči sve vreme na putu od Bubolova?, pitala se Kira. Ma kako da je odgovor glasio, osećala se nagrađenom rezultatima. Meki Mač je delovao svojevolumeno (mada je možda ipak bio navođen njenim ličnim, neizrečenim željama), pa još na tako jedan konstruktivan način.

Kira je ponovo proučila ruku diveći se svakom detalju. Bila je, koliko je ona mogla da vidi, takoreći savršena kopija originala. Jedina razlika koju je primetila bila je ona u gustini; nova šaka joj je bila za trunku teža. Ali radilo se o maloj, skoro neprimetnoj promeni.

I dalje proveravajući pokretnost novih prstiju, Kira se izvukla iz svog gnezda. Pokušala je da otvori datum na prikazivačima, da bi tek tada shvatila da je, isto kao i tokom puta do Bubolova, Meki Mač apsorbovao sočiva.

Sa zakašnjenjem se prisetila kutijice sa zamenama koje joj je Višal odštampao. Izvukla ju je ispod ćebadi i pažljivo stavila svako providno sočivo u odgovarajuće oko.

Zatreptavši, osetila se lagodnije čim joj je prepoznatljiviji pravolinijski indikator iskočio na prikazivaču. *Eto ga*. Ponovo je mogla da funkcioniše kao normalna osoba.

Oduprevši se porivu da pročita vesti, Kira je napustila dekompresionu komoru i potisnula se duž zidova sve dok nije stigla do sredine *Volfiša*, odakle je krenula uz glavno okno.

Brod je i dalje bio toliko tih, prazan i mračan da je delovao napušteno. Da nije bilo zvuka ventilatora sistema za održavanje života, mogao bi biti i neka olupina koja sama lebdi svemirom ko zna koliko dugo. Kira se osetila kao sakupljač otpada koji se kreće hodnikom koji su nekada popunjavali neki drugi ljudi... ili kao istraživač koji otvara vekovima star mauzolej.

U mislima se vratila u onaj grad na Nidusu i njihova tamošnja strašna otkrića. Zarezala je i protresla glavom, iznervirana. Mašta će joj doći glave.

Taman kada je stigla do nivoa ispod upravljačke palube, oglasio se alarm za potisak. Poslušavši ga, Kira je ukopala stopala na podu, da bi je potom osećaj težine povukao nadole – opet je postojalo *dole!* – kada je *Volfišov* fuzioni reaktor zabrujao i opet proradio.

Glasno je odahnula, radujući se paljenju motora.

Svetlosne cevi oko nje zatreperile su i promenile boju iz crvene u plavičastobelu brodskog dana. Svetlost je bila gotovo bolno jarka nakon toliko vremena provedenog u tmurnoj pomrčini. Kira je zaštitila lice, dok joj se oči ne prilagode.

Falkoni i ostali članovi posade upravo su izlazili iz krio-sna kada je Kira stigla u brodsko sklonište. Spustivši se na palubu na sve četiri, Vrapče je zarigala kao mačka kada izbacuje klupče od dlaka iz sebe.

„Bože, kako ja samo mrzim duge letove”, rekla je ta žena, pa je obrisala usta.

„Dobro je, ustali ste”, reče Kira.

Falkoni zabruna. „Ako bi se moglo tako reći.” I on je bio zelen kao i Vrapče, i pritom je, isto kao i ostatak posade, imao modre kolutove ispod očiju. Kira im nije zavidela na propratnim efektima toliko dugog krio-sna.

Vrapče je ponovo zarigala, pa se nekako usteturala na noge i pridružila Falkoniju, Nilsenovej i Hui-Jung, koji su otišli da uzmu

odeću iz ormara. Višalu je trebalo malo više vremena da se pokrene. Ali čim jeste, krenuo je unaokolo, deleći im plave pilulice koje su Kiri bile dobro poznate. Pomagale su kod mučnine i obnavljale nešto od nutrijenata koje je telo izgubilo.

Višal je i njoj ponudio jednu od pilula, ali je ona odbila.

„Kako stojimo?“, upitao je Falkoni navlačeći čizmu.

„Nisam još sigurna“, reče Kira.

A onda ih je Gregorovič prenuo podrugljivim grohotom. „Pozdrav, lepi moji. Dobro došli nazad u zemlju živih. Da, o, da. Preživeli smo veliko putovanje beskrajem. Još jednom smo se odupreli tami i preživeli da o tome pričamo.“ I potom je krenuo da se smeje sve dok čitav brod nije počeo da odzvanja od njegovog glasa.

„Neko nam je raspoložen“, reče Nilsenova zatvarajući ormarić. Višal joj se pridružio, pa je pognuo glavu kako bi je nešto priupitao sniženim tonom.

„Hej“, reče Vrapče odmeravajući Kiru. „Odakle ti nova ruka?“

Kira je samosvesno slegnula ramenima. „Od Mekog Mača. Probudila sam se s njom.“

„Heh. Samo gledaj da ti negde ne pobegne.“

„Da, hvala na savetu.“

Sve su krio-cevi bile otvorene osim Trigove. Kira je otišla da ga obiđe. Kroz zamrznuto prozorče, mali je izgledao isto kao i ranije, uznemirujuće spokojnog lica. Da nije bio bleđ kao mrtvac, možda bi i pomislila da spava.

„No, dobro“, reče Falkoni, krenuvši prema vratima. „Da vidimo kako stojimo.“

2.

„Bog te jebô da te ne jebô“, reče Vrapče. Pored nje i Hua-Jung je namreškala čelo, tiho negodujući, mada ni u jednom trenutku nije skinula pogled s holoeckrana. Niko od njih nije.

Falkoni je listao slike iz čitavog sistema. Sunčev sistem pretvoren je u ratnu zonu. Ruševine farmi antimaterije lebdele su u Merkurovoj orbiti. Ostaci brodova zakrčili su nebo iznad Venere i Marsa. Na asteroidima, vazdušne kupole bile su razlupane kao jaja. Oštećene svemirske stanice, čvorišta, i O'Nilovi cilindri plutali su napušteni širom sistema. Hidrotekova postrojenja za dopunu goriva izbacivala su plamenove zapaljenog vodonika iz probušenih rezervoara. Na Zemlji – na Zemlji od svih mogućih mesta! – kraterima su bile razrovane severna i južna polulopta, dok je neka crna pošast prekrivala deo Australije.

Ogroman broj brodova i orbitalnih platformi zbio se oko naseljenih planeta. Sedma flota UVK-a bila je nagomilana oko Dejmosa, dovoljno blizu Markovljevog limita da mogu hitro da izvrše skok, ali ne toliko daleko da ne mogu da pomognu planetama u unutrašnjosti u hitnim slučajevima.

Na nekoliko mesta i dalje su se vodile borbe. Meduze su uspostavile mali operativni stožer čak na Plutonu, i osvojile nekoliko podzemnih naselja u arktičkom pojasu Marsa. Tamošnji tuneli sprečavali su UVK da pročiste vanzemaljce vazдушnim napadima, ali su u toku bile kopnene operacije za istrebljenje Meduza i spasavanje civila u toj oblasti. Još ozbiljnija bila je ta mrlja nad Australijom: brod Noćomora srušio se tamo, i zaraza se proširila za svega nekoliko sati, šireći njihovo opoganjeno tkivo kroz tlo. Na sreću Zemljana, pad se desio u najogoljenijoj pustinji, te su trenutnom upotrebom orbitalnog solarnog zraka za paljenje i prženje te oblasti uspeali da obustave širenje zaraze, mada su i dalje ulagali napore kako bi se postarali da nijedna trunčica tkiva ne promakne uništenju.

„Gospode bože”, rekao je Višal, pa se prekrstio.

Čak je i Falkoni delovao zapanjen obimom štete.

Nilsenova je uznemireno uzdahnula, otvorivši prozorče sa vestima s Venere. Kira je primetila jedan naslov u kojem je pisalo: *Padajući Grad je...*

„Moram da obavim poziv”, rekla je zamenica kapetana. Lice joj je bilo bledo kao u mrtvacu. „Moram da proverim da li... da li...”

„Idi samo”, reče Falkoni. Taknuo ju je po ramenu. „Mi ćemo se i sami snaći.”

Nilsenova ga je zahvalno pogledala, pa je pohitala iz upravljačke sobe.

Kira je razmenila zabrinute poglede s ostatkom posade. Ako je u Sunčevom sistemu ovoliko loše, kako li je tek u ostatku Saveza? *Vejland!* Morala je da se izbori s iznenadnim naletom očaja.

Baš kada je htela da potraži vesti od kuće, Gregorovič reče: „Kah-kah, ako smem da iznesem jedan predlog, bilo bi najbolje da odgovorimo UVK-u pre nego što urade nešto nepromišljeno. Prete nam kojekakvim nasilnim merama ako im smesta ne pošaljemo podatke o letu, uz razjašnjenje naših namera.”

Falkoni uzdahnu. „Red je da i to rešimo. Znaj u li ko smo?”

Brodski mozak se zakikota, ali ne previše veselo. „Sudeći po usplahirenoj prirodi njihovih poziva, rekao bih: *da, svakako.*”

„Dobro. Prebaci mi ih.”

Kira je sedela u uglu upravljačke sobe slušajući Falkonijev razgovor s onima s kojima ga je Gregorovič spojio. „Da”, kazao je. „Ne... Tako je. UVKB *Darmštat*... Gregoroviču, ti ćeš im... Aha. Da tu je... Važi. Razumeo. Prijem i gotovo.”

„I?”, upita Kira.

Falkoni je protrljao lice, pa je pogledao nju, Vrapčeta i Huu-Jung. Podočnjaci su mu postali još tamniji. „Uzeli su nas za ozbiljno, tako da je, eto, i to nešto. UVK hoće da pristanemo na stanici Orsted, takoreći iz istih stopa.”

„Koliko je to daleko odavde?”, reče Kira.

Falkoni reče, pre nego što je stigla da otvori prikazivače: „Sedam sati.”

„Orsted je svemirsko čvorište blizu Ganimeda, jednog od Jupiterovih satelita”, reče Vrapče. „UVK ga koristi kao jedno od svojih većih zbornih mesta.”

Što i jeste imalo smisla. Markovljevi limit Sunčevog sistema nalazio se odmah pokraj Jupiterove orbite. Kira nije znala mnogo o Sunčevom sistemu, ali je toliko uspela da zapamti na časovima zvezdane geografije.

„Nisi im rekao da imamo Meduzu na brodu?“, reče Kira.

Falkoni je dobrano potegao vodu iz flaše. „Jok. Ne bih previše da ih uzbunjujem. Kontam da ćemo nekako već doći i do toga.“

„Popizdeće kada saznaju“, reče Kira.

„To sigurno.“

Potom se Hozov glas, grub nakon krimonizacije, začuo preko razglasa: „Kapetane, izašli smo iz krio-cevi, ali treba nam ona Meduza da skine ove proklete čaure s ostalih ljudi. Prosekli bismo ih mi i sami, ali ne znam šta bi im se tad desilo.“

„Primljeno k znanju, poručniče“, reče Falkoni. „Pošaljite nekoga do dekompresione komore, a ja ću reći Kiri da ih dočeka tamo.“

„Bio bih vam zahvalan, kapetane.“

Falkoni je pogledao u plafon. „Gregoroviču, da li se Meduza probudila?“

„Upravo jeste“, reče brodski mozak.

„Pitam se, kako li je znala?“, promrmlja Falkoni.

Kira je već pošla ka vratima, kada ju je pogledao. „Evo idem“, rekla je.

3.

Na odvođenje Itarija do spremišta i čekanje da izvadi napolje tri marinca i oživi ih uz pomoć nekog drugog tajnog gela, otišlo im je skoro četrdeset minuta. Kada nije prevodila, Kira je stajala pored police s opremom, proveravajući vesti s Vejlanda.

Koje i nisu bile ohrabrujuće.

Bar se u jednom članku tvrdilo da je Vejland pretrpeo orbitalno bombardovanje u blizini Hajstona. Njeni nisu živeli nešto preterano blizu grada, ali su bili dovoljno blizu da je vesti još više zabrinu.

Meduze su takođe sletele blizu Toske, naselja na Vejlandovoj južnoj polulopti, ali sudeći po najsvežijim vestima (koje su bile skoro mesec dana stare), nisu se zadržavale. Nekoliko Noćomora prošlo je spoljnim delovima sistema, gde su se one i Meduze upustile u ljutu borbu s nepoznatim ishodom, pošto su svi umešani brodovi uskočili u NSP, jedan za drugim. Savez je poslao pojačanja u taj sistem, ali se radilo o manjoj, operativnoj sili; glavnici svojih brodova držali su okupljenu u Sunčevom sistemu i oko njega, radi zaštite Zemlje.

Kira je prekinula s čitanjem kada je Itari završio s marincima, pa je otpratila Meduzu nazad do komore. Kada mu je Kira spomenula Orsted, Itari je samo učtivo potvrdio da ju je čuo, i ništa više od toga. Vanzemaljac je bio iznenađujuće nezainteresovan za *Volfišovo* odredište, kao i za ono što će se desiti kada tamo stignu. Kada ga je pitala zašto je tako, odgovorio je: [[Itari ovde: Talas će se proširiti po svojoj volji.]]

Vrativši Meduzu nazad u komoru, Kira je svratila do kantine da uzme nešto hrane, pa se popela nazad do upravljačke. Nilsenova je upravo tada stigla. Zamenica kapetana bila je zajapurena, očiju punih suza.

„Je li sve u redu?“, upitao je Falkoni s druge strane holostola.

Nilsenova je klimnula glavom, pa se srušila u svoje sedište. „Moji su živi, ali je moja ćerka Jan ostala bez doma.“

„Na Veneri?“, upitala je Kira.

Šmrcnuvši, Nilsenova je poravnala svoju drap majicu. „Čitav je grad oboren. Jedva je uspela da utekne.“

„Dođavola“, reče Falkoni. „Ali bar se, eto, izvukla.“

Usledio je minut tišine. Nilsenova se potom ispravila i osvrnula oko sebe. „Gde nam je Višal?“

Falkoni je rasejano odmahnuo rukom prema stražnjem delu broda. „Otišao da proverí ambulantu. Reče da mora da obavi neke pretrage na marincima.“

„Zar on nije živeo u jednom od svemirskih cilindara ovde u Sunčevom sistemu?“

Zabrinutost se proširi Falkonijevim licem. „Jeste? Nikada mi tako nešto nije spominjao.”

Nilsenova je ogorčeno uzdahnula. „*Muškarci*. Kad bi vam ikad palo na pamet da se raspitate, možda biste i saznali...” Digla se iz sedišta, pa je žurno napustila upravljačku sobu.

Falkoni je gledao kako odlazi blago zbunjen. Pogledao je Kiru, kao da se nada pojašnjenju. Slegnula je ramenima i vratila se svojim prikazivačima.

Međuzvezdani ratovi bili su događaj usporenog toka – čak i uz naprednu tehnologiju kakvu su imale Meduze – ali je ovo što se jeste odigralo bilo svuda deprimirajuće. Ono što je Vejland doživeo desilo se i u drugim kolonijama (mada su bitke na Stjuartovom svetu bile sličnije po obimu onima u Sunčevom sistemu).

A tu su bile i Noćomore. Kako su meseci proticali, postale su sve napadnije, dok nisu došli do toga da se UVK s njima borila isto onoliko često koliko i s Meduzama. Svaki put kada bi se pojavila, ta su čudovišta poprimala drugačiju formu, kao da se radi o posledici neprekidnih mutacija. Ili, što je Kira smatrala verovatnijim, kao da inteligencija koja stoji iza njih – ona stopljena Čeljust stvorena neprirodnom fuzijom čoveka, Ranauija i Mekog Mača – grozničavo, mahnito, usplahireno i nasumično eksperimentiše ne bi li pronašla najbolje moguće telo za borbu.

Opseg patnje koju su Noćomore verovatno trpele, a i nanosile, izazivao je mučninu u Kiri čim bi na to pomislila.

Nije se iznenadila što je rat doveo do dosad neviđenog udruživanja čovečanstva. Čak su i Zarijci ostavili po strani svoje razmirice sa Savezom ne bi li udružili snage protiv zajedničkog neprijatelja. U čemu je uopšte smisao međusobnog koškanja ako čudovišta napadaju iz tame?

Ali i pored svega toga, združena snaga svakog živog ljudskog stvora nije bila dovoljna da se odbiju napadači. Mada su vesti pristizale u delovima, bilo je i više nego jasno da gube. Čovečanstvo gubi, uprkos svim naporima da do toga ne dođe.

Vesti su je ophrvale, iscrple i dotukle. Naposletku je, pošto nije više mogla da izdrži, isključila prikazivače, pa je ostala tako da sedi, zureći u lampice i prekidače iznad sebe i nastojeći da ne razmišlja o tome kako se sve raspada.

U uglu oka pojavio joj se signal. Čekala ju je poruka. Kira ju je otvorila, očekujući da ugleda nešto od Gregoroviča.

Ali nije bilo od njega.

U sandučetu ju je čekao odgovor na snimak koji je poslala svojim iz Labuda 61. Odgovor s naloga njene majke.

Kira se zablenua u poruku, zgranuta. A onda se prenula, setivši se da treba da diše. Nije uopšte očekivala odgovor. Njeni nisu mogli da znaju gde bi se i kada vratila, pa kako bi onda mogla da je čeka poruka ovde, u Sunčevom sistemu? Osim ako...

Pomalo drhteći, otvorila je dokument.

Pred njom se pojavio neki snimak, mračni prozor u nešto što je ličilo na podzemni bunker. Kira je odmah prepoznala onu vrstu bunkera koja se koristila za zaštitu prvog talasa naseljenika na Vejlandu od zračenja... Njeni roditelji su sedeli pred njom, okupljeni oko stola punog alata i medicinske opreme. Ista je stajala iza njih, napeto vireći između mame i tate.

Kira je progutala knedlu.

Tata joj je imao zavoj oko desne butine. Izgledao je neprijatno mršavo, bore oko očiju i nosa bile su mu daleko dublje nego što ih je ona pamtila. Imao je i sede na zulufima, kojih tamo ne bi trebalo da bude, bar ne ako je primio STEM injekcije po rasporedu. Što se tiče mame, ona je još više ogrubela, kao orao isklesan od granita, kosa joj je bila kratko ošišana, onako kako je nose naseljenici koji većinu vremena provode u triko-odelima.

Samo je Ista ostala manje-više ista, što je Kiru bar donekle utešilo.

Mama joj se nakašljala. „Kiro, evo, baš smo juče primili tvoju poruku. Kasnila je mesec dana, ali je stigla ovamo.”

A onda tata: „Jako smo se obradovali, saznavši da si živa, dušo. Baš smo se obradovali. Neko smo vreme bili baš zabrinuti.” Ista je

pognula glavu iza njih. Kiru je iznenadilo da se i ona nije ubacila; ta uzdržanost je bila neuobičajena za nju. Ali trenutno i jesu živeli u neuobičajenim vremenima.

Mama je pogledala drugo dvoje, pre nego što će se ponovo okrenuti prema kameri. „Žao mi je, žao *nam* je, zbog tvojih kolega, Kiro. I zbog... Alana. Nama je delovao kao dobra osoba.”

„Tebi sada sigurno nije lako”, dodao je otac. „Ali znaj da mislimo na tebe i želimo ti sve najbolje. Siguran sam da će naučnici ovde u Savezu već smisliti kako da te reše tog vanzemaljskog...”, zaoklevao je, „vanzemaljskog parazita.” Mama mu je spustila šaku na ruku da ga uteši.

Pa je rekla: „Nisam sigurna kako je Savez propustio tvoju poruku dalje. Možda im je promakla, ali to sad nije ni bitno. Drago mi je što je stigla. Kao što vidiš, mi nismo kod kuće. Meduze su došle pre nekoliko nedelja, oko Hajstona se vode borbe. Morali smo da se evakušemo, ali smo dobro. Dobro nam ide. Našli smo mesta ovde kod nekih ljudi koji se zovu Nijemerazi...”

„S druge strane planina”, reče otac.

Majka je klimnula glavom. „Dopustili su nam da zasad ostanemo tu u njihovom skloništu. Radi se o pristojnoj zaštiti, imamo dovoljno mesta.” Kiri baš i nije izgledalo kao da imaju *dovoljno mesta*.

„Meduze su spalile staklenike”, reče Ista prigušenim tonom. „Spalile su ih, seko. Sve su ih spalile...”

Ne.

Roditelji su joj se uzvrpoljili, bilo im je neprijatno. Tata se zagledao u svoje goleme šake spuštene na kolena. „Da”, rekao je. Kira ga nikada nije videla toliko tužnog i poraženog. Zakikotao se, ali mu je kikot zazvučao nekako isprazno. „Ovu sam ogrebotinu zadobio pokušavajući da se na vreme izvučem.” Potapšao je zavoj na nozi, pa se usiljeno nasmešio.

A onda se majka ispravila i rekla: „Slušaj me, Kiro. Ne brini ti za nas, dobro? Idi na tu ekspediciju na koju moraš da pođeš, a mi ćemo

biti tu kada se vratiš... Poslaćemo ovaj snimak u svaki sistem Saveza, pa će te čekati gde god da se pojaviš.”

„Volimo te, dušo”, reče otac. „I ponosni smo na tebe i posao koji obavljaš. Čuvaj se koliko možeš, pa se vidimo uskoro.”

Usledilo je još nekoliko oprostajnih reči od mame i Isthe, a onda se snimak završio.

Kiri prikazivači zaplivaše pred očima, zamućeni, razvodnjeni. Drhtavo je udahnula, svesna da plače. Zatvorila je ekran, pa se nagnula i zagnjurila lice u ruke.

„Hej, hej”, reče Falkoni, zvućeci istovremeno i uzburjeno i zabrinuto. Prišao joj je i ona je osetila lagani dodir njegove ruke na lopaticama. „Šta je bilo?”

„Primila sam poruku od svoje porodice”, rekla je.

„Da nisu...?”

„Ne, ne, dobro su, ali...” Odmahnula je glavom. „Morali su da napuste dom u kom sam odrasla. A i dovoljno mi je bilo da ih vidim... mamu, tatu i sestru; nije im nikako lako.”

„Nikome nije u poslednje vreme”, reče Falkoni nežno.

„Znam, ali ovo je od...” Proverila je datum na dokumentu. „Od pre dva meseca. Dva meseca. Meduze su bombardovale Hajston iz orbite pre otprilike mesec dana, i ja-ja čak i ne znam da li su...”, prekinula se usred rečenice. Površina ruku nakostrešila joj se sićušnim iglicama, pošto je Meki Mač predosetio njena osećanja. Jedna joj je suza kanula na levu podlakticu, ali su je vlakna odmah upila.

Falkoni je čučnuo pored nje. „Mogu li išta da učinim?”

Iznenadena, porazmislila je nekoliko trenutaka. „Ne, ali... hvala ti. Jedino što ti, ja ili bilo ko drugi možemo da uradimo jeste da pronađemo neki način da prekinemo ovaj prokleti rat.”

„To bi svakako bilo lepo.”

Obrisala je oči dlanom. „A tvoja porodica? Jesi li...?”

Bol mu sevnu u očima i pomračí mu pogled. „Nisam, predaleko su da bih mogao da ih pozovem. Ne znam čak ni da li bi želeli da se čuju sa mnom.”

„Ne možeš to znati”, rekla je Kira, „bar ne sa sigurnošću. Pogledaj samo šta se dešava napolju. Suočavamo se s nečim što bi moglo da predstavlja kraj svega. Trebalo bi da se javiš svojim roditeljima. Ako ne sad, kad ćeš onda?”

Falkoni je neko vreme utihnuo, pa ju je potapšao po ramenu i ustao. „Porazmisliću.”

To i nije bilo nešto, ali je Kira smatrala da više od njega i ne treba da očekuje. Ustala je i sama i rekla: „Oдох do svoje kabine, hoću da im odgovorim pre nego što stignemo do Orsteda.”

Falkoni je zabrundao, već uveliko zanesen proučavanjem holoslike. „Ja se ne bih previše nadao da će ti Savez propustiti poruku. Ni oni, a ni Meduze. Kladam se u kantu bitova da je Vejlанд zakrčen isto kao i onaj nužnik koji smo imali u spremištu.”

Trenutak nesigurnosti uzdrma Kirinu samouverenost. A onda se, prihvatajući okolnosti takve kakve jesu, pribrala i rekla: „Nema veze. Ipak moram da pokušam, znaš.”

„Porodica ti je baš toliko važna, ha?”

„Naravno. Tebi nije?”

Nije joj odgovorio, ali je videla da su mu se mišići na ramenima stegli i zgrčili.

4.

Sedam sati.

Prošlo je brže nego što je Kira očekivala. Snimila je svoj odgovor porodici – rekla im je šta se desilo na Bubolovu, mada je, kao i s Hozom, izbegla spominjanje svoje uloge u stvaranju Čeljusti – čak im je i pokazala ponešto od onoga za šta je Meki Mač bio sposoban tako što je podigla šaku i stvorila cvet *ponoćnog sazvežđa* na dlanu. Ponadala se da će to iznedriti osmeh na očevom licu. Većina onoga što im je rekla bile su želje za njihovo blagostanje i molbe da se čuvaju, a završila je sa: „Nadajmo se da ćete dobiti ovo za nekih nedelju dana. Ne znam šta će Savez hteti da radim, ali pretpostavljam da mi neko vreme neće

dozvoliti da vam se javim... Šta god da se dešava na Vejlandu, gledajte da nekako izdržite. Postoje izgledi za sklapanje mira s Meduzama, a ja ću se potruditi da se to desi što je brže moguće. Zato ne odustajte, jeste li me čuli? Ne odustajte... Sve vas volim. Čao.”

Kira je nakon toga odvojila nekoliko trenutaka za sebe u tami kabine, zatvorenih očiju, ugašenog svetla, dopuštajući da joj se disanje uspori i telo smiri.

Potom se pribrala i vratila u upravljačku sobu. Višal je bio tamo, obraćajući se sniženim tonom Falkoniju i Vrapčetu. Doktor je stajao povijenog vrata kako bi se našao na njihovoj visini.

„... pa to je grozno, doco”, rekao je Falkoni. „Ozbiljno. Ako moraš da nas napustiš, razumeću. Mi možemo da pokupimo negde novog...”

Višal je već odmahivao glavom. „Ne, nije neophodno, kapetane, mada vam se zahvaljujem. Stric mi je rekao da će mi javiti čim saznaju.”

Vrapče ga je prepala, pljesnuvši ga po ramenu. „Znate da vam mi čuvamo leđa, doco. Šta god mogu da uradim da pomognem, samo recite i...”, zazviždala je, „*fjuuuu*, i ja sam tu.”

Isprva se činilo da je Višala uvredio njen previše bliski pristup, ali je onda opustio stav i rekao: „Cenim to, gospođice Vrapče. Najiskrenije cenim.”

Spuštajući se u sedište, Kira je upitno pogledala Falkonija. *«Šta se dešava? – Kira»*

«Meduze su uništile Višalov svemirski cilindar. – Falkoni»

«Sranje. A njegova majka i sestre? – Kira»

«Moguće je da su umakle na vreme, ali zasad nema nikakvih vesti. – Falkoni»

Kada je Višal prišao svome sedištu, odmah do njenog, Kira reče: „Falkoni mi je upravo rekao. Tako mi je žao. Strašno je to što se desilo.”

Višal se spustio na svoje mesto. Čelo mu se sumorno namreškalo, ali mu je glas ostao blag kada je rekao: „Hvala vam na ljubaznosti, gospođice Kiro. Siguran sam da će sve biti u redu, daće Bog.”

Kira se nadala da je u pravu.

Prebacivši se na svoje prikazivače, otvorila je prenos slike sa *Volfišovih* stražnjih kamera kako bi mogla da prati njihov prilazak prugastom Jupiteru i malenom, pegavom disku Ganimeda.

Sam prizor Jupitera, u svoj njegovoj narandžastoj lepoti, podsetio ju je, i to bolno, na Zeusa kako visi na nebu Adrasteje. Nije ni čudo: sličnosti između njih i jesu bile razlog zašto je prvobitni istraživački tim dao Zeusu taj naziv.

Ganimed je, u poređenju s njim, bio toliko sitan da se činio nebitan, iako je, kao što su Kiru obavestili njeni prikazivači, bio najveći mesec u sistemu, veći čak i od planete Merkur.

A što se njihovog odredišta tiče, stanice Orsted, ona je bila samo zrnce prašine koje lebdi visoko iznad izrovane površine Ganimeda. Nekoliko blistavih trunki, još manjih od nje, pratilo ju je u njenoj orbiti, pri čemu je svaka trunka označavala jedan od mnogobrojnih transportera, tegljača tereta i bespilotnih letelica načičkanih oko stanice.

Kira se naježila. Nije mogla da se obuzda. Ma koliko često da je pomislila da razume nepreglednost svemira, nešto bi se desilo što bi joj ponovo natuknulo da je ona ipak ne razume. Ljudski mozak nije bio fizički sposoban da shvati razdaljine i obime koje je svemir podrazumevao. Bar kad se radilo o neizmenjenim ljudima. Kod brodskih mozgova je možda bilo drugačije. Toliki pusti beskraj, i ništa se od onoga što su ljudi izgradili (ili što će ikada izgraditi) nije s njime moglo meriti.

Stresavši se, vratila je pogled na stanicu. Čak su i najiskusniji kosmoplovci mogli da polude ako ostanu predugo zagledani u tu prazninu.

Kirin je cilj oduvek bio da poseti Sunčev sistem, posebno Zemlju, taj ogroman izvor biološkog blaga. Ali nikada nije ni pomišljala da će se njena poseta desiti na ovaj način: ovako zbrzano, nasilno, u senci rata.

Prizor Jupitera ipak ju je ispunio zadivljenošću, pa je zažalila što Alan nije tamo da podeli to iskustvo s njom. Nekoliko su puta pričali o

tome: da će zaraditi dovoljno novca da bi mogli da priušte sebi odmor u Sunčevom sistemu. Ili da će izdejstvovati dozvolu za istraživanje koja bi im omogućila da otputuju u taj sistem o trošku preduzeća. Ali to su bile samo puke želje i ništa više. Dokona maštarenja o mogućoj budućnosti.

Kira je na silu preusmerila misli na neku drugu stranu.

„Sve je cakum-pakum?“, upitao je Falkoni kada je Nilsenova dolebdela kroz vrata nekoliko minuta kasnije.

„Cakum-pakum, koliko već može biti“, reče Nilsenova. „Ne bi trebalo da imamo problema s inspektorima.“

„Ako izuzmemo Itarija“, reče Kira.

Zamenica kapetana se kiselo nasmešila. „Da, ali, eto, bar neće moći da nas okrive da smo narušili karantin. Valjane biološke zaštite kada su Meduze u pitanju nije uopšte bilo još od prvog dana.“ A onda je otišla da se smesti u sedište pored Višala.

Vrapče je zgroženo prostenjala i pogledala Nilsenovu. „Vidite li vi šta rade ovi Stelaristi?“

„Mmmm. Nije ni to ništa gore od stranki koje se zalažu za ekspanziju ili konzervaciju. I oni bi uradili isto da su na vlasti.“

Vrapče je odmahнула glavom. „Da, samo vi sebi to ponavljajte. Premijer koristi čitavo ovo vanredno stanje da još više podjarmi kolonije.“

„Pih“, reče Kira. Zašto je to nije iznenadilo? Stelaristi su oduvek stavljali Sunčev sistem na prvo mesto. Što u neku ruku jeste bilo razumljivo, ali to ipak nije značilo da njoj mora da se sviđi.

Nilsenova je razvukla ugodno neutralan izraz lica. „To je jedan poprilično ekstreman stav, Vrapče.“

„Samo vi sačekajte, pa ćete videti“, reče žena kratke kose. „Čim se čitava ova zbrka završi, ako se uopšte završi, nećete moći ni da pljunete bez dozvole od Zemaljske centrale. Ja vam jamčim.“

„Preteruje...“

„Ma, šta ja to pričam? Vi ste s Venere. *Naravno* da biste vi podržali Zemlju, kao i svi ostali koji su odrasli s glavom među oblacima.“

Nilsenova se namrštila i taman je htela da joj uzvрати, kada je Falkoni rekao: „Dosta je bilo politike. Sačuvajte to za neku priliku kada se napijemo u dovoljnoj meri da bude podnošljivo.”

„Da, šefe”, reče Vrapče nadureno.

Kira je preusmerila pažnju na prikazivače. Ona sitnije finese politike nikada nije uspevala da isprati. Njoj su one bile previše neuhvatljive. Ali zato jeste znala da joj se ne sviđaju Stelaristi (kao ni većina političara).

Gledala je kako Orsted raste, sve dok im u jednom trenutku nije potpuno dominirao pogledom sa krmene strane. Stanica je izgledala masivno i opako, kao neki gotski žiroskop, tamnih nijansi i oštrih ivica. Zaštitni prsten stanice naizgled je bio neoštećen, ali obručici stambeni prsten, koji je bio spojen s njim, imao je nekoliko krupnih rupa duž jednog kvadranta, kao da je neko čudovište zagrebalo Orsted kandžama. Eksplozivne dekompresije savile su trup prema spolja na obodima rupa, pretvarajući oplatu u čitav niz nazubljenih latica. Između latica, nazirale su se sobe, koje su se presijavale i belele pod slojevima inja.

Gornji deo Orstedovog središnjeg čvorišta (gde bi *gornji deo* označavao deo okrenut od Ganimeda) bio je načičkan antenama, tanjirima, teleskopima i oružjem, koji su nepomično stajali na svojim okretnim držačima. Većina opreme delovala je polomljeno ili izrešetano. Na svu sreću, napadi očito nisu doprli do fuzionog reaktora skrivenog duboko u središtu čvorišta.

Vretenasti, poprečno učvršćeni podupirač koji se pružao nekoliko stotina metara iz donjeg dela Orsteda delovao je netaknuto, ali su mnogi od providnih ventila kojima je bio prekriven imali rupe na sebi, ili su bili smrvljeni i svedeni na obične zupce iz kojih je kroz odsečene žile kapao istopljeni metal. Na desetine servisnih robota vrzmalo se oko oštećenih ventila, trudeći se da zaustavi oticanje rashlađivača.

Pomoćna komunikaciona oprema i odbrambeni arsenal, postavljeni na drugom kraju podupirača, naizgled su bili oprljeni i

iskasapljeni. Nekom neverovatnom srećom, zaštitna komora unutar Markovljevog generatora (koji je napajao stanične NS senzore) nije bila probušena. Generator je u svakom trenutku u sebi krio samo malu količinu antimaterije, ali da je zaštita pala, čitav arsenal (uz dobar deo podupirača) bio bi raznesen.

Četiri UVK-ove krstarice stajale su s leve strane stanice, vidna demonstracija vojne moći Saveza.

„Tula mu”, reče Vrapče, sedajući. „Ove su stvarno istresli iz gaća.”

„Jesi li ikada ranije bila na Orstedu?”, upitala je Kira.

Vrapče je oblizala usne. „Jednom. Na dopustu. Ne bih ponavljala to iskustvo.”

„Bolje se svi vežite”, reče Falkoni na drugoj strani upravljačke sobe.

„Da, šefe.”

Pričvrstili su se, i potom su se motori ugasili. Kira se iskrevljila na povratak nulte gravitacije. *Volfiš* je obavio još jedno poslednje obrtanje (da bi leteo kljunom prema stanici), i Gregorovič reče: „Procenjeno vreme prispeća, četrnaest minuta.”

Kira je pokušala da isprazni um.

Hua-Jung im se nedugo zatim pridružila, dovukavši se u upravljačku sobu prefinjeno poput balerine. Lice joj je ružio zgađeni izraz zbog kojeg je delovala namrgođenije nego inače.

„Kako su Trčiša i gos'n Čupko?”, priupitao ju je Falkoni.

Šefica strojarne se iskrevljila. „Ta mačka je opet imala nezgodu. Fuj. Bilo je govanaca na sve strane. Kupim li ikada svoj brod, mačku imati neću. Svinje su u redu. Mačke ne.”

„Hvala ti što si počistila.”

„Mmmmh. Zaslužila sam povišicu zbog rada u opasnim uslovima.”

Neko vreme su svi ćutali. A onda Vrapče reče: „Nego, kad već pomenusmo biološku opasnost, zaista nije trebalo da se onoliko ljute na nas na Ruslanu.”

„Zbog čega tačno?”, upita Nilsenova.

„Zato što daždevnjak dobro sklizne niz jednjak sad kad su ratne nestašice hrane.”

Kira je prostenjala, kao i svi ostali, ali su to učinili čisto radi reda. Većini njih je, pomislila je, bilo žao što Trig nije tamo sa svojim uobičajenim šalama.

„Tul da nas spase od jezičkih pošalica”, reče Višal.

„Moglo bi biti i gore”, reče Falkoni.

„Jel? Kako?”

„Mogla bi da bude i pantomimičarka.”

Vrapče ga je gađala rukavicom, te se kapetan nasmejao.

5.

Kiri se stomak stegao kada je *Volfiš* usporio i kada se, uz blagi potres, spojio s dodeljenim pristanom na Orstedovom zaštitnom prstenu.

Nekoliko sekundi kasnije, oglasio se alarm za završetak spajanja.

„No, dobro, slušajte me”, reče Falkoni, otkopčavajući remenje. „Kapetan Akave je svima nama sredio pomilovanja...” Uputio je Kiri jedan pogled ispod obrve. „Hoću reći, svima nama prestupnicima. Savez bi trebalo da ih ima u svojoj evidenciji, ali to ne znači da treba opet da se ludirate. Niko da ništa nije zucnuo dok to ne dobijemo napismeno i dok se to sve ne raščisti. To se pogotovo odnosi na tebe, Gregoroviču.”

„Kako vi kažete, kapetane, o moj kapetane”, odgovori brodski mozak.

Falkoni zabrunđa. „I nemojte ni o Meduzi ništa da blebećete. Kira i ja ćemo se za taj deo pobrinuti.”

„Zar Hoz i njegovi nisu već rekli UVK-u za nju?”, upitala je Kira.

Falkoni joj je uputio turobni osmejak. „Siguran sam da bi im rekli da sam im omogućio pristup vezama. Ali nisam.”

„Hoz je spreman da se potuče s tobom zbog toga”, reče Nilsenova.

Falkoni se potisnuo prema pneumatskim vratima. „To sad nije više ni važno. Mi ćemo direktno popričati s UVK-om, a njima će trebati dosta vremena da saslušaju naše srdačne komšije marince.”

„Moramo li svi da pođemo?“, reče Hua-Jung. „*Volfišu* su potrebne popravke nakon *onakvog* skoka.“

Falkoni je mahnuo prema vratima. „Imaćeš dosta vremena da se kasnije pozabaviš brodom, Hua-Jung. Obećavam. I da, moramo svi da pođemo.“ Vrapče je zarežala, a Višal je zakolutao očima. „Oficir za vezu na Orstedu izrazito je zatražio sve na brodu. Mislim da još nisu sigurni šta da misle o nama. Spominjali su da moraju da traže uputstva od Zemaljske centrale. A i svakako ne bismo dopustili da Kira tamo ušeta sama.“

„Hvala na tome“, rekla je, i stvarno je tako mislila.

„Naravno. Ne bih dopustio da neko od moje posade silazi s broda sam.“ Falkoni se iskezio, a iako se radilo o grubom, opasnom kezu, Kiru je ipak utešio. „Ne budu li se ophodili prema tebi kako treba, dići ćemo graju sve dok to ne urade. A vi ostali, znate kako sve već ide. Oči otvori, usta zatvori. I upamtite, nije vam ovo izlazak na kopno.“

„Primljeno k znanju.“

„Da, šefe.“

„Naravno, kapetane.“

Hua-Jung je samo klimnula glavom.

Falkoni je pljesnuo rukom po zidu. „Gregoroviču, drži nam brod u pripravnosti, za slučaj da moramo na brzinu da odemo. I budno prati naše prikazivače dok se ne vratimo.“

„Naravno“, reče Gregorovič milozvučno. „Pratiću budnije nego ikada sliku iz vaših okulara. Alaj ćemo se slatko nanjuškati! Alaj ćemo se slasno nanjuškati!“

Kira je frknula na to. Njega dugi san zasigurno nije promenio.

„Očekuješ li nevolje?“, upitala je Nilsenova dok su napuštali upravljačku sobu.

„Ne“, reče Falkoni. „Ali najbolje je biti siguran.“

„Slažem se“, reče Vrapče.

Uz Falkonija na čelu, otišli su do središnjeg okna *Volfiša* i spustili se merdevinama sve dok nisu stigli do dekompresione komore u samom kljunu broda. Entropisti su ih sačekali tamo u tražiteljskim

odorama, koje su im lelujale u stanju slobodnog pada kao jedra na vetru. Mrdnuili su glavama i šapnuli „Kapetane...” kada su se zaustavili ispred njih.

„Dobro došli na zabavu”, reče Falkoni.

Dekompresiona komora bila je krcata kada se devetoro njih nabilo u nju – pogotovo uz Huu-Jung, koja je zauzimala gotovo isto onoliko prostora koliko troje njih zajedno – ali su uz malo guranja i laktanja uspeli da se natrpaju unutra.

Komora je prošla kroz uobičajen sled kliktanja i šištanja i ostalih neodređenih zvukova. A kada su se spoljna vrata otvorila, Kira je videla tovarni pristan istovetan onome na koji je, pre više od godinu dana, stigla na Viborg. Javio joj se neki čudan osećaj, ne baš osećaj već viđenog, niti nostalgije. Ono što je nekada bilo prepoznatljivo, čak i prijateljsko, sada je delovalo ledeno, ogoljeno, i pritom je imala utisak da tu nešto ne štima, mada je znala da to tako oseća zbog nerveze.

Mali loptasti dron već ih je čekao, lebdeći s leve strane otvora. Žuta lampica pored kamere bila mu je uključena, a iz zvučnika se začu muški glas: „Ovuda, molim.”

Šišteći kompresovanim vazduhom, dron se okrenuo i uputio prema pneumatskim vratima na drugoj strani izdužene, metalom popločane prostorije.

„Pretpostavljam da ćemo za njim”, reče Falkoni.

„Pretpostavljam”, reče Nilsenova.

„Zar ne shvataju da nam se žuri?”, reče Kira.

Vrapče je zacoktala jezikom. „Trebalo bi da znaš bolje, Navarezova. Birokratiju požurivati ne možeš. Postoji vreme i postoji vojno vreme. Požuri i onda čekaj – to je standardna operativna procedura.”

Falkoni se bacio s otvora komore ka pneumatskim vratima. Lagano se obrnuo u vazduhu, ispruživši ruku ispred glave kako bi mogao da se pridrži kada se zaustavi.

„Al’ se pravi važan”, reče Nilsenova kada se izvukla iz komore i uhvatila za držače na obližnjem zidu.

Jedan po jedan, napustili su *Volfiš* i prešli tovarni pristan, sa kardanskim prstenovima i nažlebljenim utorima za pridržavanje tovara. Kira je znala da laseri, magneti i ostali komadi opreme istovremeno proveravaju njihovu identifikaciju, skeniraju tražeći eksplozive i drugo oružje, naznake zabranjenih stvari i tome slično. Koža joj se zbog toga naježila, ali nije mogla da učini ništa u vezi s tim.

U sekundi joj je palo na pamet da dopusti da joj maska prekrije lice... ali je odbacila taj poriv.

Ipak nije pošla u boj.

Prošavši kroz pneumatska vrata, dron je sevnuo u široki hodnik iza njih. Bio je bar sedam metara širok, a njoj se, nakon toliko vremena provedenog na *Volfišu*, ta količina prostora činila ogromnom.

Sva su vrata usput bila zatvorena i zaključana, i osim njih samih, nigde nije bilo nijedne druge osobe na vidiku. Ni tamo, a ni iza ćoškova nakon prvog skretanja. Pa ni nakon drugog.

„Jak im je neki odbor za dobrodošlicu”, reče Falkoni suvoparnim tonom.

„Mora da nas se plaše”, reče Višal.

„Ne”, reče Vrapče. „Oni se samo *nje* plaše.”

„Možda tako i treba”, promrmlja Kira.

Vrapče ju je iznenadila time što se toliko glasno zasmejala da je njen grohot odjeknuo niz čitav hodnik. „Tako je. Samo ti njima pokaži.” To je čak i Huu-Jung vidno zabavilo.

Hodnik ih je sproveo kroz svih pet spratova zaštitnog prstena i potom do, kao što je Kira i očekivala, maglevmobila, koji ih je čekao na samom kraju. Bočna vrata na kolima već su bila otvorena, sedišta unutra prazna.

Iz tame s druge strane kola, čulo se šuštanje rotirajućeg stambenog prstena, koji se obrtao, obrtao, neprestano obrtao.

„Pripazite na ruke i noge kada uđete”, reče dron, zaustavljajući se pored kola.

„Da, da”, promrmlja Falkoni.

Kira se smestila zajedno s ostalima, pa je vezala pojas. Potom su začuli neki melodični ton i neki ženski glas koji im reče kroz skrivene zvučnike: „Kola upravo kreću. Vežite, molim, pojaseve i pričvrstite sve svoje stvari.” Vrata se zatvoriše uz fijuk. „Sledeća stanica: stanični deo C.”

Kola su sunula pravo napred, glatko, skoro bez ikakve buke. Prošla su kroz pneumatski otvor na kraju terminala i ušla u glavnu tranzitnu cev koja je bila postavljena između pristanišnog prstena i stambenog prstena. Kira je pritom osetila da se vozilo obrće oko sebe – osetila je da se i *sama* obrće – da bi je osećaj težine potom polako pritisnuo u sedište. Ruke i noge su joj se smirile, i posle nekoliko sekundi, Kira je imala osećaj da je povratila uobičajenu kilažu.

Ta rotacija u kombinaciji s ubrzanjem predstavljala je čudan osećaj. U trenutku joj se zavrtilo u glavi, a onda joj se perspektiva promenila i ona se prilagodila novoj donjoj strani.

A ta donja strana nalazila se između njenih stopala (gde i treba da se nalazi). Donja strana je bila usmerena prema spolja, kroz zaštitni prsten i podalje od stambenog dela stanice.

Kola su se zaustavila i potom su se vrata, nasuprot onih kroz koja su ušli, otpečatila i povukla.

„Ah. Osećam se kao da su me kroz vreteno provukli”, reče Višal.

„I ja isto, doco”, reče Falkoni.

Začuše se horska kliktanja kada su otkopčali pojaseve, i potom su se iskobeljali napolje na terminal, i dalje pokušavajući da uravnoteže klecave noge.

Falkoni se zaustavio pre nego što je uopšte stigao da napravi korak ili dva. Kira se zaustavila pored njega.

„Ši-bal.”

Napolju ih je čekala čitava falanga vojnika u crnim naponskim oklopima. Svi su imali oružje. I sve je bilo upereno u nju i posadu. Dve jedinice u teškim jurišnim oklopima stajale su iza ostalih, nalik džinovskim gromadama, bezličnih, bubolikih lica. Oklopne laserske kule bile su ravnomerno zašrafljene za pod između vojnika. I pritom

je još i vazduh bio ispunjen zujanjem sličnim milionima besnih zolja, koje je dopiralo od čitavog roja bojnih dronova.

Vrata maglevmobila se zatvoriše.

A onda zagrme neki glas: „Ruke iza glave! Na kolena! Upućaćemo vas ako ne poslušate! MRDAJ!”